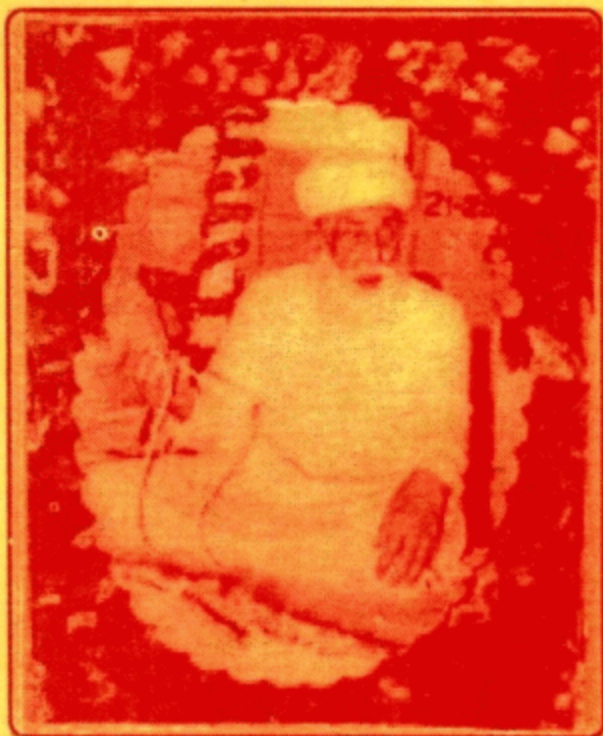

ੴ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

"ਭੂਲੇ ਮਾਰਗ ਜਿਨਹਿ ਬਤਾਇਆ, ਐਸਾ ਗੁਰ ਵਡ ਭਾਗੀ ਪਾਇਆ।"

ਗੁਰ-ਗੀਤਾਵਲੀ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਮਾਸਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library has been created with the approval and personal blessings of Sri Satguru Uday Singh Ji. You can easily access the wealth of teaching, learning and research materials on Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library online, which until now have only been available to a handful of scholars and researchers.

This new Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library allows school children, students, researchers and armchair scholars anywhere in the world at any time to study and learn from the original documents.

As well as opening access to our historical pieces of world heritage, digitisation ensures the long-term protection and conservation of these fragile treasures. This is a significant milestone in the development of the Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library, but it is just a first step on a long road.

Please join with us in this remarkable transformation of the Library. You can share your books, magazines, pamphlets, photos, music, videos etc. This will ensure they are preserved for generations to come. Each item will be fully acknowledged.

To continue this work, we need your help

Your generous contribution and help will ensure that an ever-growing number of the Library's collections are conserved and digitised, and are made available to students, scholars, and readers the world over. The Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library collection is growing day by day and some rare and priceless books/magazines/manuscripts and other items have already been digitised.

We would like to thank all the contributors who have kindly provided items from their collections. This is appreciated by us now and many readers in the future.

Contact Details

For further information - please contact

Email: NamdhariElibrary@gmail.com

ੴ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

"ਭੂਲੇ ਮਾਰਗ ਜਿਨਹਿ ਬਤਾਇਆ,
ਐਸਾ ਗੁਰ ਵਡ ਭਾਗੀ ਪਾਇਆ।"

ਗੁਰ-ਗੀਤਾਵਲੀ

ਮਾਸਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ

ਨਵਾਂ ਲਾਲੇਪੁਰ, ਐਲਨਾਂਬਾਦ

ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ

ਇਲਾਕਾ ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨਨਗਰ (ਸਿਰਸਾ)

ਗੁਰ-ਗੀਤਾਵਲੀ (GUR GEETAWALI)

ਸਭ ਹਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ

ਟਾਈਪ ਸੈਟਿੰਗ ਤੇ ਫਾਪਕ : ਕਾਨਸਰੀਆ ਪ੍ਰਿੰਟਰਜ਼, ਸਰਸਾ ਚੇਡ, ਐਲਨਾਬਾਦ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ : ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ, ਇਲਾਕਾ ਸ਼੍ਰੀ ਜੀਵਨਨਗਰ (ਸਿਰਸਾ)

ਏਸ ਕਲਮ ਤੋਂ :

1. ਪਹਿਲਾ ਉਭਾਰ
2. ਪੰਖਤੀਆਂ
3. ਗਮ ਦੀ ਮਹਿਕ (ਗਜ਼ਲਾਂ)
4. ਦਰਦ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ (ਗਜ਼ਲਾਂ)
5. ਮਿੱਠੀਆਂ ਮਿਰਚਾਂ (ਵਿਅੰਗ)
6. ਦੋਹੇਂ ਕੇ ਜਾਮ, ਨੇਤਾਓਂ ਕੇ ਨਾਮ (ਹਿੰਦੀ ਦੋਹੇ)
7. ਸੱਚੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ
8. ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੀਰਾਜ਼
9. ਜਿੰਨ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਬਤਾਇ
10. ਗੁਰ ਗੀਤਾਵਲੀ (ਗੀਤ)

ਸਮਰਪਤ

**ਆਪਣੇ ਪੂਜਯ ਪਿਤਾ ਸੰਤ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਾਲੇਪੁਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ,
ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੇ ਭੌਰੇ ਸਨ।**

ਧੰਨਵਾਦ

ਸਰਵ ਉਪਮਾਯੋਗ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨ ਉਪਮਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਲਿਖ ਸਕਿਆ।

ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਗੀਤਾਂ
ਦੀ ਵਾਜਬ ਸੁਧਾਈ ਕਰਕੇ ਗੀਤਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਰੋਚਕ ਬਣਾਇਆ।

ਸ੍ਰੀ ਨਵੀਨ ਕਾਨਸਰੀਆ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਇਹ
ਪੁਸਤਕ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਛਾਪ ਦਿਤੀ।

ਆਪਣੇ ਵਲੋਂ

"ਆਖ ਦਮੋਦਰ ਮੈਂ ਅੱਖੀ ਡਿੱਠਾ"

ਦਮੋਦਰ ਕਵੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ 'ਹੀਰ ਦਮੋਦਰ' ਵਿਚ ਕਰੀਬਨ ਹਰ ਬੰਦ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

"ਆਖ ਦਮੋਦਰ ਮੈਂ ਅੱਖੀ ਡਿੱਠਾ"

ਮਤਲਬ ਏ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਪਰਪੱਕ ਕਰਨ ਲਈ ਓਸ ਇਹ ਮਿਸਰਾ ਪਰਯੋਗ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਵੀ ਹੱਥਲੀ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਇਸ ਪੁਸਤਕ 'ਗੁਰ ਗੀਤਾਵਲੀ' ਵਿਚ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਓਹ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਨਿਰਾ ਵੇਖਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਅਪਣੇ ਮਹਿਬੂਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਪਿਆਰ ਤੇ ਦੁਲਾਰ ਰੱਜ ਕੇ ਮਾਣਿਆ ਵੀ ਹੈ।

ਜੋ ਕੁਝ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਪਾਇਆ ਤੇ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹਨੂੰ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦਾ ਲਿਬਾਸ ਪਹਿਨਾਣ ਵਿਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਸਗੋਂ ਮੇਰੇ ਲਫਜ਼ ਮੇਰੇ ਗੀਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਫਤ ਤੇ ਅਜ਼ਮਤ ਅੱਗੇ ਵਹੁਤ ਛੋਟੇ ਤੇ ਨਿਗੂਣੇ ਜਾਪ ਰਹੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਵੀ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਅੰਤਰੀਵ ਭਾਵ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੀਤਾਂ ਵਿਚ ਸਮੇਟ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਾਰੇ ਗੀਤ ਮੈਂ ਗਾ ਕੇ ਤੇ ਅਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਰੱਸ ਰੱਸ ਹੋ ਕੇ ਲਿਖੇ ਹਨ।

ਇਹਨਾਂ ਗੀਤਾਂ ਦੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਮੈਂ ਲੋਕ ਧੁੰਨਾਂ ਤੇ ਹੀ ਬੁੰਨੀਆਂ ਹਨ। ਅਜ ਦੇ ਲਿਖੇ ਜਾ ਰਹੇ ਗੀਤਾਂ ਦੀਆਂ ਧੁੰਨਾਂ ਤੇ ਬੰਦਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਕਾਫੀ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਗੀਤਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਤੇ ਗਾਣ ਵਾਲੇ ਆਸ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੇ ਤੇ ਅਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਮਖਮੂਰ ਹੋਣਗੇ।

ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਤੇ ਮੁਹੱਬਤ ਵਿਚ ਗੁੱਝ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ "ਤੂੰ" ਜਾਂ ਇਕ ਵਚਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਖਿਮਾਂ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਪਾਠਕਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਥੇ ਹੈ ਕੇ ਮੈਂ ਇਹ ਗੀਤ ਲਿਖੇ ਹਨ ਉਥੇ ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਾਂਗ "ਤੁਸੀਂ" ਦੀ ਬਾ "ਤੂੰ ਹੀ, ਤੂੰ ਹੀ" ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਪਣੇ ਇਕ ਗੀਤ ਦੇ ਮੁਖਤੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਗੱਲਾਂ ਖਤਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

"ਗੀਤ ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਦੇ ਗਾਂਦਾ ਰਹਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ"

ਹਰ ਗੁਨਾਹ ਅਪਣਾਂ ਮੈਂ ਬਖਸ਼ਾਂਦਾ ਰਹਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ"

ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ

ਤਰੀਕ : 11.10.02

ਨਵਾਂ ਲਾਲੇਪੁਰ, ਐਲਨਾਬਾਦ

ਲੋਹਿਓਂ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ

ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਨੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ, ਲੋਹਿਓਂ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ,
ਗਲੀ ਵਿਚ ਰੁਲਦਾ ਫਿਰਦਾ ਕੱਖ ਵੀ, ਮਾਲਾ ਮਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਸਭਦੈ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਕਰੀਬੀ, ਦੇਵੈ ਜਤ੍ਰੇ ਉਖੇੜ ਗਰੀਬੀ,
ਮਿਟਦੀ ਜਨਮ ਦੀ ਬਦ-ਨਸੀਬੀ, ਬੜਾ ਕਮਾਲ ਹੋ ਗਿਆ,
ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਨੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ, ਲੋਹਿਓਂ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਆਇਆ ਹੋਰ ਜੋ ਆਸਾਂ ਛੱਡਕੇ, ਝੂਠੇ ਸਾਕਾਂ ਦੇ ਫਾਹ ਵੱਢ ਕੇ,
ਅੰਦਰੋਂ ਮਨ ਦੀ ਮੈਲ ਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ, ਨਦਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।
ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਨੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ, ਲੋਹਿਓਂ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਦੱਸੋ ਕੌਣ ਓਸ ਨੂੰ ਨਿੰਦੇ, ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਬਿੰਦੇ ਬਿੰਦੇ,
ਉਸ ਦੀ ਹੋ ਜਾ ਮੇਰੀਏ ਜਿੰਦੇ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ ਹੋ ਗਿਆ,
ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਨੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ, ਲੋਹਿਓਂ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਉਸ ਨੇ ਬਿੰਦ ਤੋਂ ਪਿੰਡ ਬਣਾਏ, ਲਾਹੇ ਡਰਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਾਏ,
ਸਭ ਤੇ ਸੁੱਖਾਂ ਦੇ ਫੁਲ ਵਰਸਾਏ, 'ਅਮਰੀਕ' ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੋ ਗਿਆ,
ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਨੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ, ਲੋਹਿਓਂ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਉਸ ਦੀ ਸੁਰਤ ਸੀਰਤ ਐਸੀ, ਹੋਣੀ ਰੱਬ ਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜੈਸੀ,
ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਈ ਕੈਸੀ, ਭੁੱਲਣਾਂ ਮੁਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ,
ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਨੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ, ਲੋਹਿਓਂ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਕਰਦਾ ਜਦੋਂ ਏ ਦਿਲ ਦਿਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਉਠਣ ਮਨੋ-ਵੇਗ ਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ,
ਹੋਵਨ ਹਰੀਆਂ ਜੀਵਨ-ਵੱਲਾਂ, ਹੱਲ ਸਵਾਲ ਹੋ ਗਿਆ,
ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਨੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ, ਲੋਹਿਓਂ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਉਹ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਦ ਸਮਦਰਸੀ, ਸਭ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਰਹਿਮਤ ਬਰਸੀ,
ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਸਭਸ ਨੂੰ ਕਰਸੀ, ਫਰਕ ਨ ਰਵਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।
ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਨੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ, ਲੋਹਿਓਂ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਸਾਰੇ ਜਗ ਤੋਂ ਉਚੀਆਂ ਸ਼ਾਨਾਂ, ਉਹ ਹੈ ਬਲੀਆਂ ਤੋਂ ਬਲਵਾਨਾ,
ਬਖਸ਼ੇ ਬੁੱਢਿਆਂ ਅਤੇ ਜਵਾਨਾਂ, ਹਰਿਕ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।
ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਨੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ, ਲੋਹਿਓਂ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਜਾਦੂਗਰ ਹੈ ਜਗਜੀਤ ਗੁਰੂ

ਜਾਦੂਗਰ ਹੈ ਜਗਜੀਤ ਗੁਰੂ ਜਿਸ ਦਿਲਾਂ ਤੇ ਜਾਦੂ ਕੀਤਾ ਏ,
ਗੋਕਲ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰੀ ਏ, ਜਿਸ ਸਭਦਾ ਮਨ ਹਰ ਲੀਤਾ ਏ।
ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਅੱਖੀਆਂ ਚਾਰ ਕਰੇ, ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਨਾ ਉਸ ਤੇ ਵਾਰ ਕਰੇ,
ਹਰ ਸੰਕਟ ਨੂੰ ਸਿਰ ਭਾਰ ਕਰੇ, ਉਸ ਹਰ ਪਾਟੇ ਨੂੰ ਸੀਤਾ ਏ।
ਹਰ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹੋਂ ਹੋਂ ਬਾਹਰਾ ਏ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਾ ਅਖੀਰੀ ਸਹਾਰਾ ਏ,
ਭਵਜਲ ਵਿਚ ਬਣਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਏ, ਹਰ ਮਾੜੇ ਨਾਲ ਸਬੀਤਾ ਏ।
ਇਕ ਵਾਰ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਏ, ਉਹਦਾ ਢੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹਰ ਪਰਦਾ ਏ,
ਦੁੱਖ-ਭੁੱਖ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਜਰਦਾ ਏ ਉਹਦੇ ਦਰ ਹਾਰੇ ਉਹ ਹੀ ਜੀਤਾ ਏ।
ਉਹਦਾ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ ਰੱਬ ਦੇ ਨੇਤ੍ਰਜਿਹਾ, ਕੱਟਦਾ ਏ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋਤ ਜਿਹਾ,
ਉਹਦਾ ਸਾਇਆ ਸੰਘਟੇ ਪੇਤ੍ਰ ਜਿਹਾ, ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਉਹ ਪਤਿਤ-ਪੁਨੀਤਾ ਏ।
ਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿਚ ਸੋਮੈ ਚਾਨਣ ਦਾ, ਢੰਗ ਜਾਣਦੈ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਜਾਨਣ ਦਾ,
ਹਰ ਮਰਜ਼ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਪਛਾਨਣ ਦਾ, ਮਿਹਰਾਂ ਦੀ ਵਰਾਦੀ ਸਰੀਤਾ ਏ।
ਉਹਦੇ ਕੋਣ ਅਹਿਸਾਨ ਗਿਨਾ ਸਕਦੈ, ਭਲਾ ਪਰਬਤ ਤੋਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਏ,
ਸਾਗਰ ਦੀ ਹਾਤ ਕੋਈ ਪਾ ਸਕਦੈ, 'ਅਮਰੀਕ' ਇਹ ਲੰਬਤੀ ਗੀਤਾ ਏ।

ਨਦਰ ਨਿਹਾਲ ਕਰੇ

ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਪਿਆਰਾ ਨਦਰੁ ਨਿਹਾਲ ਕਰੇ
ਹਰ ਸੰਕਟ ਹਰ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਆਪ ਸੰਭਾਲ ਕਰੇ

ਉਹਦੀ ਮਿਹਰ ਦਾ ਘੇਰਾ ਲੰਮਾ ਚੌੜਾ ਏ
ਇਹ ਘੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਨਾਹੀਂ ਸੌੜਾ ਏ
ਸਭਦਾ ਬਣੇ ਸਹਾਰਾ ਖੂਬ ਕਮਾਲ ਕਰੇ

ਜਗ ਹੈ ਰੇਗਿਸਤਾਨ, ਉਹ ਨਖਲਿਸਤਾਨ ਜਿਹਾ
ਵੱਡੈ ਰੱਬ ਤੋਂ ਪਰ ਜਾਪੇ ਇਨਸਾਨ ਜਿਹਾ
ਉਹ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੱਲ ਸਵਾਲ ਕਰੇ

ਪਿਆਰ ਬਿਨਾਂ ਉਹ ਵੱਸ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ
ਹੈਂਕੜ ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਓਸ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ
ਉਹ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਆਲ ਜੰਜਾਲ ਹਰੇ

ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਹਰਦਮ ਰਹਿੰਦਾ ਵੱਸਦਾ ਏ,
ਜੀਵਨ ਦਾ ਰਾਹ ਸਭ ਨੂੰ ਸਿਧਾ ਦੱਸਦਾ ਏ,
ਇੱਕੋ ਹੀ ਵਰਤਾਰਾ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰੇ।

ਸ਼ਰਨ ਪਿਆ ਦੀ, ਲਾਜ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੱਖਦਾ ਏ,
ਲੜ ਲੱਗਿਆ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਕੱਖੇ ਲੱਖਦਾ ਏ,
ਕਰ ਦੇਵੇ ਉਜਿਆਰ ਨਾਂ ਫਰਕ ਰਵਾਲ ਕਰੇ।

ਕੌਤਕ ਗਿਣਾ ਸਕਦਾ ਨਹੀਂ

ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਦੇ ਕੌਤਕ ਗਿਣਾ ਸਕਦਾ ਨਹੀਂ,
ਉਸ ਦੇ ਇਕ ਅਹਿਸਾਨ ਦਾ ਬਦਲਾ ਚੁਕਾ ਸਕਦਾ ਨਹੀਂ,

ਦਰ ਤੇ ਆਇਆਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਹਰ ਨਿਹਮਤ ਬਖਸ਼ਦਾ ਵੇਖਿਐ,
ਬਨ ਕੇ ਬੱਦਲ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਤੇ ਬਰਸਦਾ ਵੇਖਿਐ,
ਉਸ ਦੇ ਉਚੇਂ ਕਿਰਦਾਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਮੈਂ ਪਾ ਸਕਦਾ ਨਹੀਂ।

ਉਹ ਵਿਖਾਦੈ ਰਾਸਤਾ ਹਰ ਭੁਲ ਚੁਕੇ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ,
ਕਰ ਦਵੇ ਸੰਤਸ਼ੁਟ ਹਰ ਹਾਲਾਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਨੂੰ,
ਨਜ਼ਰ ਜਿਸ ਤੇ ਕਰ ਦਵੇ, ਉਹ ਦੁੱਖ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਨਹੀਂ।

ਸ਼ਾਹ ਇਨਾਇਤ ਹੈ ਉਹ ਬੁਲ੍ਹਾ ਜੋ ਵੀ ਉਸਦਾ ਬਣ ਗਿਆ,
ਮਸਤੀਆਂ ਵਿਚ ਨੱਚਿਆ ਕੰਚਨ ਹੋ ਮਨ ਤੇ ਤਨ ਗਿਆ,
ਉਹ ਕਦੀ ਮਸਤੀ ਦਾ ਘੋਰਾ ਫਿਰ ਤੁੜਾ ਸਕਦਾ ਨਹੀਂ,

ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਹ ਖਿੱਚ ਹੈ ਮਾਹੀ ਤੇਰੇ ਦੀਦਾਰ ਵਿੱਚ,
ਅਪਣਾਂ ਆਪਾ ਭੁਲ ਜਾਂਦੇ ਆ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ,
ਨਜ਼ਰ ਤੇਰੀ ਦਾ ਜੋ ਡੰਗਿਆ ਹੋਸ਼ ਪਾ ਸਕਦਾ ਨਹੀਂ।

ਪਿਆਰ ਤੇਰਾ ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸਦ ਭਰਪੂਰ ਉਹ,
ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਹੋ ਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਦੇ ਮਜ਼ਬੂਰ ਉਹ,
ਵੇਖ ਲੈ ਅਮਰੀਕ ਵੀ ਹੁਣ ਦੁੱਖ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਨਹੀਂ।

ਵੇਖ ਕੇ ਤਸਵੀਰ ਉਸ ਦੀ ਰੱਬ ਦਾ ਝੋਲਾ ਪੈ ਰਿਹਾ,
ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਵੇਂ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਰੱਬ ਵੀ ਹੋਲਾ ਪੈ ਰਿਹਾ,
ਉਸ ਦੇ ਤੁਲ ਕੋਈ ਵੀ ਉਪਮਾ ਦੇ ਦੁਆ ਸਕਦਾ ਨਹੀਂ।

ਉਹ ਮਨ ਦਾ ਮੀਤ ਪਿਆਰਾ ਹੈ

ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਦੇ ਗੁਣੇ ਗੀਤ ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਮੀਤ ਪਿਆਰਾ ਏ,
ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਭਾਵੇ ਰੀਤ ਨਾ ਬਣਦਾ ਦੁਪਰਿਆਰਾ ਏ।

ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਸਭਸ ਨੂੰ ਜਾਣੇ, ਸਭ ਦੀ ਮਰਜ਼ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਪਛਾਣੇ,
ਸਿਰਾਂ ਤੇ ਮਿਹਰ ਦੀ ਚਾਦਰ ਤਾਣੇ, ਬਣਦਾ ਅਸਲ ਸਹਾਰਾ ਏ।

ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਦੇ ਸੱਚੇ ਸਾਈਂ, ਦੇਂਦੇ ਓਟ ਸਾਰਿਆਂ ਤਾਈਂ,
ਏਥੇ ਓਥੇ ਸਭਨੀਂ ਥਾਈਂ, ਭਵਜਲ ਵਿੱਚ ਕਿਨਾਰਾ ਏ।

ਧਰਤੀ ਜਦੋਂ ਦਰਸ ਨੂੰ ਤਰਸੇ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਵਨ ਘਟ ਬਣ ਬਰਸੇ,
ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਨ ਖੂਬ ਸਰੱਸੇ, ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਏ।

ਉਸ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਜਿਸ ਤੇ ਹੋਵੇ, ਹੱਸਦਾ ਰਹੇ ਕਦੀ ਨਾਂ ਰੋਵੇ,
ਦੁੱਖ ਦਰਿਦਰ ਕਦੇ ਨ ਪੋਹੇ, ਬਣਦਾ ਖੂਬ ਨਜ਼ਾਰਾ ਏ।

ਮੈਂ ਕੀਹ ਰੱਬ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਪਛਾਣਾਂ, ਮੈਂ ਕੀਹ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਨੂੰ ਜਾਣਾਂ,
ਉਸ ਦੇ ਦਰ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਪਾਣਾਂ, ਕਿਤੇ ਨ ਹੋਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਏ।

ਟੱਪੇ

ਫੀਤਾ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ, ਸਾਰਾ ਜੁਗ ਮਸਤਾਨਾਂ ਕੀਤਾ
ਪਾਵੇ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ, ਬਿਨਾਂ ਦਰਸ ਸਬਰ ਨ ਆਵੇ
ਆਰੀ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ, ਜਾਵਾਂ ਚਰਨਾਂ ਤੋਂ ਸਦ ਬਲਹਾਰੀ
ਦਾਣੇ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹੀ, ਹਰ ਮਰਜ਼ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਪਛਾਣੇ
ਆਲਾ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹੀ, ਸਾਰੇ ਔਗਣ ਹੈ ਬਖਸ਼ਨ ਵਾਲਾ
ਪੱਖੀਆਂ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਜਾਂ ਨੇ ਰੱਖਿਆਂ
ਤਾਰਾ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ, ਜੁਮਾ ਚੁਕਿਆਂ ਏ ਸਭ ਦਾ ਸਾਰਾ
ਕੇਲੇ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹੀ ਕਈ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਵਿੱਛੜੇ ਮੇਲੇ।

ਤਾਲੇ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਪਲ ਆਪ ਸੰਭਾਲੇ।

ਤੋਰੀ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦਿਲ ਕੀਤਾ ਏ ਸਭ ਦਾ ਚੋਰੀ

ਕਾਵਾਂ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਿਰਾਂ ਉਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਛਾਵਾਂ

ਕਸਰ ਕੋਈ ਛੱਡਦਾ ਨਹੀਂ

ਸਾਡੇ ਤਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਦਾ,
ਤਾਹੀਏ ਤੇ ਝੱਟ ਸਾਡਾ ਚੰਗਾ ਹੀ ਬੀਤਦਾ,
ਕਸਰ ਕੋਈ ਛੱਡਦਾ ਨਹੀਂ, ਕਸਰ ਕੋਈ ਛੱਡਦਾ ਨਹੀਂ ਜਗਜੀਤ ਗੁਰ।

ਸਾਡੇ ਤਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਪਿਆਰੇ ਬੇਅੰਤ ਦਾ,
ਰਖਦਾ ਹੈ ਫਿਕਰ ਹਰ ਇਕ ਜੀਵ ਤੇ ਜੰਤ ਦਾ।
ਕਸਰ ਕੋਈ ਛੱਡਦਾ ਨਹੀਂ, ਕਸਰ ਕੋਈ ਛੱਡਦਾ ਨਹੀਂ ਜਗਜੀਤ ਗੁਰ।

ਸਾਡੇ ਤਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਭੈਣੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ,
ਦੇਣਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਦਾ।
ਕਸਰ ਕੋਈ ਛੱਡਦਾ ਨਹੀਂ, ਕਸਰ ਕੋਈ ਛੱਡਦਾ ਨਹੀਂ ਜਗਜੀਤ ਗੁਰ।

ਸਾਡੇ ਤਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ, ਸਭ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਦਾ,
ਕੋਣ ਹੈ ਸਾਨੀ ਉਸਦਾ ਜੱਗੋਂ ਨਿਆਰੇ ਦਾ
ਕਸਰ ਕੋਈ ਛੱਡਦਾ ਨਹੀਂ, ਕਸਰ ਕੋਈ ਛੱਡਦਾ ਨਹੀਂ ਜਗਜੀਤ ਗੁਰ।

ਸੁਹਾਗ /

ਸਰਨ ਪਿਆ ਦੇ ਦੁੱਖ ਕੋਣ ਹਰੇ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨ ਕੋਣ ਕਰੇ।
ਨੀਵਿਆਂ ਨੂੰ ਉਚੀ ਥਾਵੇਂ ਪਕੜ ਧਰੇ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨ ਕੋਣ ਕਰੇ।

ਖਾਲੀ ਖਾਲੀ ਝੋਲਾਂ ਨੂੰ ਕੋਣ ਭਰੇ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨ ਕੋਣ ਕਰੇ।
ਮੁੱਖਤੇ ਚੋਂ ਹਰ ਵੇਲੇ ਮਾਖਿਓਂ ਝਰੇ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨ ਕੋਣ ਕਰੇ।

ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਹਰ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਪਰੇ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨ ਕੋਣ ਕਰੇ।
ਦਰ ਤੇ ਜੋ ਆਵੇ ਉਹ ਤੇ ਛੁੱਬਦਾ ਤਰੇ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨ ਕੋਣ ਕਰੇ।

ਉਹਦੇ ਬਿਣ ਕੋਣ ਸਾਡੇ ਦੁਖਤੇ ਜਰੇ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨ ਕੋਣ ਕਰੇ।
ਰਹਿਮਤਾਂ ਦਾ ਮੀਂਹ ਉਹਦੇ ਦਰ ਤੇ ਵਰੇ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨ ਕੋਣ ਕਰੇ।

ਕਰ ਕੇ ਦੀਦਾਰ ਸੀਨਾਂ ਸਭ ਦਾ ਠਰੇ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨ ਕੋਣ ਕਰੇ।
ਕੀਤਾ ਅਮਰੀਕ ਤਾਈਂ ਖੋਟਿਓਂ ਖਰੇ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨ ਕੋਣ ਕਰੇ।

ਤੂੰ ਹੈ ਸੋਹਣਿਆਂ ਤੋਂ ਸੋਹਣਾ

ਤੂੰ ਹੈ ਸੋਹਣਿਆਂ ਤੋਂ ਸੋਹਣਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰਿਆ,
ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਕਿਸ ਹੋਣਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰਿਆ।

ਇਕ ਤੋਲੇ ਦੀ ਜਬਾਨ ਕਰ ਸਕੇ ਕੀਹ ਬਿਆਨ,
ਕਿੰਨਾਂ ਚਿਹਰਾ ਮਨ ਮੋਹਣਾਂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰਿਆ।

ਜਦੋਂ ਖੋਲਦੈ ਕਪੌਲ, ਮਿੱਠੇ ਲੱਗਦੇ ਨੇ ਬੋਲ,
ਭਰਿਆ ਮਾਖਿਓਂ ਦਾ ਦੋਹਣਾਂ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰਿਆ।

ਕਰੇ ਜਿਸ ਉਤੇ ਮਿਹਰ, ਲੱਗਣ ਸੁੱਖਾਂ ਵਾਲੇ ਢੇਰ,
ਕਿਸੇ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪੋਹਣਾਂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰਿਆ।

ਕੀਤਾ ਜਿਉਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ, ਉਚਾ ਹੋ ਗਿਆ ਮਇਆਰ,
ਸੁੱਚਾ ਹੋਇਆ ਕੋਨਾਂ ਕੋਨਾਂ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰਿਆ।

ਜਿਉਦੀ ਫਤੀ ਘੁਟ ਬਾਂਹ, ਐਸਾ ਚੁਕਿਆ ਉਤਾਂਹ,
ਕਦੇ ਨੀਵਾਂ ਨਹੀਂ ਵਖੋਣਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰਿਆ।

ਲਾਹੀ ਮਨ ਦੀ ਭਰਾਂਤ, ਕੀਤੇ ਤਪੇ ਮਨ ਸ਼ਾਂਤ,
ਹੋਇਆ ਲੋਹਿਓਂ ਝਟ ਸੋਨਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰਿਆ
ਸੁਣੀ ਤੇਰੀ ਜਾਂ ਅਵਾਜ਼, ਛਿੱਤੇ ਰਸ ਭਰੇ ਸਾਜ਼
ਹੁਣ ਨਹੀ ਦੁੱਖ ਨੇ ਸਤੋਣਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰਿਆ।

ਸਾਰੇ ਬੂਹੇ ਖੋਲ ਦਿਓ

ਅਜ ਘਰ ਆਉਣੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਬੂਹੇ ਖੋਲ ਦਿਓ,
ਬੋਲੇ ਬੈਠਾ ਕਾਗ ਬਨੇਰੇ ਸਾਰੇ ਬੂਹੇ ਖੋਲ ਦਿਓ।

ਆਈ ਜਦੋਂ ਆਉਣ ਦੀ ਸੋਈ, ਥਾਂ ਥਾਂ ਖਿੰਡ ਗਈ ਖੁਸ਼ਬੋਈ,
ਮਹਿਕੀ ਭਰੇ ਨੇ ਸਾਰੇ ਡੇਰੇ, ਸਾਰੇ ਬੂਹੇ ਖੋਲ ਦਿਓ।

ਹੂੰਝੇ ਗਲੀ ਬੁਹਾਰੇ ਵਿਹੜਾ, ਮੁਕਣੈ ਅਜ ਗਮਾਂ ਦਾ ਝੋੜਾ,
ਘਰ ਅਮਰੀਕ ਦੇ ਪੈਣੇ ਫੇਰੇ, ਸਾਰੇ ਬੂਹੇ ਖੋਲ ਦਿਓ।

ਉਸ ਨੇ ਜਦ ਆ ਦਰਸ ਦਿਖਾਣੈ, ਮੇਰਾ ਸੁਤੜਾ ਭਾਗ ਜਗਾਣੈ,
ਮੁੱਕਣੀ ਰੈਣ ਤੇ ਹੋਨ ਸਵੇਰੇ, ਸਾਰੇ ਬੂਹੇ ਖੋਲ ਦਿਓ।

ਲੰਮੀਆਂ ਮੁਕੱਣ ਗੀਆਂ ਉਡੀਕਾਂ, ਆਈਆਂ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਤਰੀਕਾਂ,
 ਉਕਾ ਮੁਕੱਣ ਘੋਰ ਹਨੇਰੇ, ਸਾਰੇ ਬੂਹੇ ਖੋਲ ਦਿਓ।
 ਵਰਖਾ ਬਣ ਕੇ ਚਾਨਣ ਵੱਸਣੈ, ਮੇਰਾ ਮਨ ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਨੱਚਣੈ,
 ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਹੋਸਣ-ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ, ਸਾਰੇ ਬੂਹੇ ਖੋਲ ਦਿਓ।
 ਦੱਸੋ ਸਿਫਤ ਕੀ ਉਸ ਦੀ ਕਰੀਏ, ਤੋਲ ਕੇ ਪਰਬਤ ਕੀਕਰ ਧਰੀਏ,
 ਇਹ ਵੱਸ ਨਾਂ ਤੇਰੇ ਤੇ ਨਾਂ ਮੇਰੇ, ਸਾਰੇ ਬੂਹੇ ਖੋਲ ਦਿਓ।
 ਉਸ ਬਿਨ ਘਰ ਸੁੰਨਾਂ ਹੈ ਹੋਇਆ, ਆਣ ਕੇ ਜਦ ਉਸ ਕੇਸਰ ਚੋਇਆ,
 ਖੇੜੇ ਆ ਲਾਵਨ ਗੇ ਡੇਰੇ, ਸਾਰੇ ਬੂਹੇ ਖੋਲ ਦਿਓ।

ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ

ਦਰਦ ਅਸਾਡਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ,
 ਦਿਲ ਦੀ ਮਰਜ਼ ਪਛਾਨਣ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ।
 ਤੇਰੇ ਜੇਹਾ ਕੌਣ ਅਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਸਕੇ,
 ਗਲਵੱਕਤੀ ਵਿਚ ਲੇ ਕੇ ਕੌਣ ਦੁਲਾਰ ਸਕੇ,
 ਰੁਲਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨਣ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ।

ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਦਿਲ ਦੀ ਗਲ ਕਰੀਏ,
ਬਾਝ ਤੇਰੇ ਪਰਵਾਸ ਕਿਤੇ ਨ ਪਾ ਸਕੀਏ,
ਖਿੜਕਿਆਂ ਤਾਈ ਟਿਕਾਵਟ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ।

ਹਰ ਮੇਰੀ ਤਕਦੀਰ ਤੇ ਤੇਰੀ ਛਾਪ ਦਿੱਸੇ,
ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਰ ਤਾਲ ਤੇ ਤੇਰੀ ਬਾਪ ਦਿੱਸੇ,
ਮੋਤ ਤੇ ਖੰਭਾ ਚਾਨਣ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ।

ਝੂਠੇ ਨੇ ਸਭ ਸਾਕ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਵੇਖੇ ਨੇ,
ਉਮਰਾ ਭਰ ਹੀ ਐਵੇਂ ਰਹੇ ਭੁਲੇਖੇ ਨੇ,
ਦੁੱਖ ਅਮਰੀਕ ਦੇ ਟਾਲਣ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ।

ਦਰਦ ਅਸਾਡਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ,
ਦਿਲ ਦੀ ਮਰਜ਼ ਪਛਾਨਣ-ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ।

ਨਿੱਠ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾ

ਜਿਥੋਂ ਰਹਿਮਤ ਮਿਲਦੀ ਸਾਰੀ, ਉਸ ਦਰ ਦੇ ਨਿੱਠ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾ,
ਜਿਥੋਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ, ਉਸ ਦਰ ਤੇ ਨਿੱਠ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾ।

ਘੁੱਟ ਫੜ ਲੈ ਉਸ ਦਾ ਪੱਲਾ, ਜੀਵਨ ਜੋ ਕਰੇ ਸੁਖੱਲਾ,
ਮਿਟ ਜਾਣੀ ਸਗਲ ਖੁਆਰੀ, ਉਸ ਦਰ ਤੇ ਨਿੱਠ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾ।

ਉਥੇ ਭਾਗ ਚੰਗੇਰੇ ਬਣਦੇ, ਦੁੱਖ ਮੁਕੱਦੇ ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਦੇ,
ਕੋਈ ਰਹਿੰਦੀ ਨਹੀਂ ਬੀਮਾਰੀ, ਉਸ ਦਰ ਤੇ ਨਿੱਠ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾ।

ਸਭ ਸ਼ਰਮ ਰਯਾਵਾਂ ਲਾਹ ਦੇ, ਬਸ ਜਾ ਕੇ ਅਲਖ ਜਗਾ ਦੇ,
ਅਜ ਕਰ ਲੈ ਖੂਬ ਤਿਆਰੀ, ਉਸ ਦਰ ਤੇ ਨਿੱਠ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾ।

ਕੋਈ ਵੀ ਬਹਾਨਾ ਘੱਤ ਲੈ, ਘੁੱਟ ਚਰਨ ਤੂੰ ਜਾ ਕੇ ਫੜ ਲੈ,
ਲਹਿ ਜਾਏ ਗਰਦ ਗੁਬਾਰੀ, ਉਸ ਦਰ ਤੇ ਨਿੱਠ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾ।

ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨ ਆਈ, ਕਿਓਂ ਇਤਨੀ ਦੇਰ ਲਗਾਈ,
ਬੇ ਅਰਥ ਹੀ ਉਮਰ ਗਵਾਈ, ਉਸ ਦਰ ਤੇ ਨਿੱਠ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾ।

ਉਹਦੀ ਦੀਦ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਈ, ਲਹਿ ਜਾਂਦੀ ਮਨੋ ਸਿਆਹੀ,
ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਫੁੱਲ ਕਿਆਰੀ, ਉਸ ਦਰ ਤੇ ਨਿੱਠ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾ।

ਪੁੱਟਿਆ ਇਹ ਕਦਮ ਨਾ ਚੋਕੀ, ਭਾਵੇਂ ਹਟਕਨ ਸਾਰੇ ਲੋਕੀ,
ਬੱਸ ਚੱਲਦਾ ਜਾਈਂ ਅਗਾਰੀ, ਉਸ ਦਰ ਤੇ ਨਿੱਠ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾ ।

ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਸ ਦੂਰ ਨਾਂ

ਜਿਵੇਂ ਵੱਸਣਾਂ ਏਂ ਦਿਲ ਦੇ ਕੋਲ, ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਸ ਦੂਰ ਨਾਂ,
ਤੇਰੇ ਮਿਸਰੀਓਂ ਮਿੱਠਤੇ ਨੇ ਬੋਲ, ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਸ ਦੂਰ ਨਾਂ।

ਤੇਰੀ ਤਸਵੀਰ ਭਾਵੇਂ ਦੇਂਦੀ ਏ ਤਸੱਲੀਆਂ,
ਮਿਲਿਆਂ ਬਗ਼ੈਰ ਪਈਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਨੇ ਖੱਲੀਆਂ।
ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਤੋਂ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਅਨਭੋਲ, ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਸ ਦੂਰ ਨਾਂ।

ਸ਼ਾਮਾਂ ਨੇ ਸੰਧੂਰੀ ਪਰ ਪੀਆ ਨਹੀਂ ਪਾਸ ਏ,
ਜਿਉਂਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕੋਈ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਰਾਸ ਏ,
ਮਨ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਉੱਕਾ ਹੀ ਅਡੋਲ, ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਸ ਦੂਰ ਨਾਂ।

ਕੋਹੜੀ ਗੱਲੋਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਦੂਰ ਏਡੀ ਵੱਸਣੈ,
ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਂ ਰਾਜ਼ੀ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣੈ,
ਕਿਥੋਂ ਲੈ ਆਵਾਂ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸ ਟੋਲ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਸ ਦੂਰ ਨਾਂ।

ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਦਾ ਨਾਂ ਪਾਇਆ ਕਿਸੇ ਮੁੱਲ ਏ,
ਸਾਰੇ ਹੀ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਕਿਹੜਾ ਤੇਰੇ ਤੁੱਲ ਏ,
ਮੈਂ ਤਾਂ ਵੇਖਿਆ ਏ ਸਾਰਾ ਜਗ ਤੋਲ, ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਸ ਦੂਰ ਨਾਂ।

ਪਤੈ ਤੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਹੁੰਦਾ ਨਾਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਏ,
ਕਾਹਨੂੰ ਫਿਰ ਕੀਤਾ ਸਾਥੋਂ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਏ,
ਸਾਨੂੰ ਹਿਜਰਾਂ ਦੇ ਜੰਗਲੀਂ ਨ ਚੋਲ, ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਸ ਦੂਰ ਨਾਂ।

ਜਿਵੇਂ ਵੱਸਣਾਂ ਏ ਦਿਲ ਸਾਡੇ ਕੋਲ, ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਸ ਦੂਰ ਨਾਂ,
ਤੇਰੇ ਮਿਸਰਿਓ ਮਿੱਠਤੇ ਬੋਲ, ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਸ ਦੂਰ ਨਾਂ।

ਸ਼ਹਿਰ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ

ਸ਼ਹਿਰ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਵੀ ਮੈਂ ਦੀਦ ਤੇਰੀ ਅਜ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ,
ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਪੁੱਜ ਕੇ ਵੀ ਮੈਂ ਮਨ ਦੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।

ਮਨ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਖੜਕ ਰਹੀਆਂ ਮਨ, ਆਸ ਮੇਰੀ ਦੀਆਂ ਟੱਲੀਆਂ,
ਹੈਰਾਨੀ ਹੈ ਇਹ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਤੇਰੇ ਤੀਕ ਪੁਚਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।

ਸਾਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਾਵਾਂ ਬਣ ਕੇ ਯਾਦਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਵੱਸੀਆਂ,
ਮੁਹਲੇ-ਧਾਰ ਇਸ ਵਰਖਾ ਤਾਈਂ, ਕਰਕੇ ਜਤਨ ਬਮਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।

ਜਿਸ ਘਰ ਪਰੇਮ ਪਿਆ ਭਰ ਭਰ, ਪੀਣ ਨੂੰ ਹਰਦਮ ਮਿਲਦੇ ਸੀ,
ਕਿਸਮਤ ਵੇਖੋਂ ਉਸ ਘਰ ਅਗੋਂ ਲੰਘ ਬੁਹਾ ਖੜਕਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।

ਬਿਨ ਮਿਲਿਆ ਉਦਰੇਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਬਿਹਬਲ ਕੀਤਾ ਏ,
ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੋਮਿਓਂ ਮਨ ਅਪਣਾਂ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।

ਠੰਢ ਵਰਤਾਓ

ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ ਠੰਢ ਵਰਤਾਓ, ਭਖਦੇ ਨੇ ਅੰਗਿਆਰ ਬੁਝਾਓ।

ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧੁਖਦੀ ਧੂਣੀ ਜਿੰਦ ਹਰੇਕ ਹੈ ਨਿੰਮੇ ਝੂਣੀ,
ਡੋਲਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਧੀਰ ਬਨ੍ਹਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਲਾਲਚ ਲੋਭ ਦਾ ਬੰਨ੍ਹ ਹੈ ਟੁੱਟਿਆ, ਹਵਸ ਕਾਫਲਾ ਸਾਰਾ ਲੁੱਟਿਆ,
ਤਨ ਮਨ ਲੁੱਟਣੇਂ ਆਪ ਬਚਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਗਰਦ ਗੁਬਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਝੁੱਲਿਆ, ਹਰ ਇਕ ਰਾਹੀ ਰਸਤਾ ਝੁੱਲਿਆ,
ਉਂਗਲੀ ਫੜ ਕੇ ਰਸਤੇ ਪਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ "ਨੈ" ਠਲ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਮਸਲੇ ਸਭ ਹੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ,
ਅਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਮਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਹਰ ਪਾਸੇ ਹੈ ਹਾਏ ਹਾਏ, ਅਪਣੇ ਬਣਦੇ ਜਾਨ ਪਰਾਏ,
ਵਿਛੜਿਆਂ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਛੱਡ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਕਿਧਰ ਜਾਈਏ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਮੰਦਤਾ ਹਾਲ ਵਖਾਈ ਏ,
ਆਪ ਹੀ ਹਰ ਉਲਝਨ ਸੁਲਝਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਨਫਰਤ ਦੀ ਅੱਗ ਸੰਘਣੀ ਹੋਈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਸੇ ਮਿਲੇ ਨ ਢੋਈ,
ਪਿਆਰ ਫੁਹਾਰ ਚੁਫੇਰ ਵਸਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਲਟੀ ਚਾਲ ਬਣੀਏ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪਾਇ ਮਾਲ ਬਣੀ ਏ,
ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਨਫਰਤ ਪੱਥਰ ਪਾਤ ਦਵੇਗੀ, ਬਾਗ ਬਗੀਚੇ ਸਾਤ ਦਵੇਗੀ,
ਠੰਢੀਆਂ ਪੌਣਾਂ ਅਜ ਚੁਮਕਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਵਿਛੜਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਕਲੀਂ ਲੈਕੇ ਲਵੋ ਪਲੇਸ ਪਿਆਰੇ ਕਹਿ ਕੇ,
ਰੁੱਸ ਗਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਮਨਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਹਿਰਦੈ ਸਾਗਰ ਜੇਹਾ, ਇਹ ਸੰਕਟ ਹੈ ਗਾਗਰ ਜਿਹਾ,
ਗਾਗਰ ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਉਲਟਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਘੁੰਮਣ ਘੋਰੀ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾਂ ਨੂੰ, ਵਿਚ ਹਨੇਰੇ ਗੁੰਮ ਰਿਹਾਂ ਨੂੰ,
ਬਾਹੋਂ ਪਕੜ ਕਿਨਾਰੇ ਲਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਜ਼ੋਰ ਅਜੇਹਾ ਕਲਜੁਗਾ ਪਾਇਆ, ਰਾਮ ਤੋਂ ਲਛਮਨ ਨੇ ਦਿਲ ਚਾਇਆ,
ਦਸਰਥ ਦੀ ਰੂਹ ਨ ਤੜਪਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਫੁੱਟ ਸੋਨੇ ਦੀ ਲੰਕਾ ਸਾੜੀ, ਬੱਚਿਆ ਨਾਂ ਕੋਈ ਬੂਟਾ ਝਾੜੀ,
ਇਸ ਚੰਦਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਭਜਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਡੋਰਾਰਿਆਂ ਨੇ ਰਾਜ ਖਾਲਸਾ, ਪਾਤ ਕੇ ਪੂਰੀ ਕਰੀ ਲਾਲਸਾ,
ਬੀਤਾ ਸਮਾਂ ਨਾਂ ਫੇਰ ਲਿਆਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਅਰਜ ਕਰੇ ਅਮਰੀਕ ਨਿਮਾਣਾਂ, ਚਰਨ ਫੜੇ ਛੁਡਵਾ ਨਾਂ ਜਾਣਾਂ,
ਭਾਂਬੜ ਸ਼ਾਂਤ ਇਹ ਕਰਕੇ ਜਾਓ, ਅਮਨ ਬਲੰਦੀ ਨੰਢ ਵਰਤਾਓ,
ਖਦੇ ਨੇ ਅੰਗਿਆਰ ਬੁਝਾਓ, ਅਗਨ ਬਲੰਦੀ.....

ਗੀਤ

ਨੀਵੀਂ ਪਾ ਕੇ ਲੰਘੋ, ਮਜ਼ਾ ਆਇਆ ਨਾਂ ਦੀਦਾਰ ਦਾ,
ਕਿਹੜੀ ਗੱਲੋਂ ਰੁੱਸੇ ਚਿੱਤ ਰਿਹਾ ਏ ਚਿਤਾਰਦਾ।

ਮੇਰੀ ਪੁੱਛਦੀ ਵਫਾ, ਕਾਹਨੂੰ ਹੋਏ ਹੋ ਖਫਾ,
ਕਰੋ ਮਨ ਨੂੰ ਸਫਾ, ਹਰ ਵੇਲੇ ਜੋ ਪੁਕਾਰ ਦਾ।

ਤੁਸਾਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਕੋਈ ਚੱਲਦਾ ਨਾਂ ਚਾਰਾ
ਪਾਓ ਪਿਆਰ ਦਾ ਫੁਹਾਰਾ, ਜਿਹੜਾ ਤਪਿਆਂ ਨੂੰ ਠਾਰਦਾ।

ਕੀਤੀ ਬੜੀ ਹੈ ਉਡੀਕ, ਹਿਜਰ ਪੀਤਾ ਲਾ ਕੇ ਡੀਕ,
ਮਸਾਂ ਆਈ ਏ ਤ੍ਰੀਕ ਨਹੀਂ ਵਿਛੋੜਣਾਂ ਸਹਾਰਦਾ,

ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਮਨ ਮੋਹਣੇ, ਸੈਆਂ ਯੂਸਫਾਂ ਤੋਂ ਸੋਹਣੇ,
ਮੁੱਲ ਮਿੱਥ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ, ਐਸਾ ਫੁੱਲ ਹੋ ਬਹਾਰ ਦਾ।

ਰੇਖ ਵਿਚ ਮੇਖ ਮਾਰੋ, ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਸਵਾਰੋ,
ਮੈਨੂੰ ਡੁੱਬਦੇ ਨੂੰ ਤਾਰੋ, ਡਰ ਲੱਗੇ ਮੰਝਧਾਰ ਦਾ।

ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਥਾਵਾਂ, ਦੱਸੋ ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਵਾਂ,
ਕਿੰਨ੍ਹੋਂ ਅਪਣਾਂ ਬਨਾਵਾਂ, ਪੁੱਠਾ ਚਾਲੈ ਸੰਸਾਰ ਦਾ।

ਕਰੋ ਅਖੀਆਂ ਤੇ ਚਾਰ ਆਵੇ ਖਜ਼ਾਂ ਚਾ ਬਹਾਰ
ਦਿਓ ਤਪੇ ਸੀਨੇ ਠਾਰ, ਅਮਰੀਕ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰਦਾ।

ਨਹੀਂ ਸਰਦਾ ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨਾਂ

ਨਹੀਂ ਸਰਦਾ ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨਾਂ,
ਕਿਸ ਕੰਮ ਦੇ ਹਾਂ ਉਹਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਿਨਾਂ।

ਸਭ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਜਾਣਦਾ ਏ,
ਹਰ ਕੋਝੇ ਕੋਝੇ ਨੂੰ ਚਿਲਵੀ ਪਰਵਾਨਦਾ ਏ,
ਲਗਦਾ ਉਹ ਰੱਬ ਦੇ ਹਾਣ ਦਾ ਏ,
ਨਹੀਂ ਰੀਝਦਾ ਪ੍ਰੀਤ-ਸੰਗੀਤ ਬਿਨਾਂ,
ਨਹੀਂ ਸਰਦਾ ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨਾਂ।

ਦੁਖੀਆਂ ਦੇ ਦੁਖਤੇ ਹਰਦਾ ਏ,
ਬਿਨ ਮੰਗਿਆਂ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਕਰਦਾ ਏ,

ਜਿਹੜਾ ਸ਼ਰਨ ਪਵੇ ਭਵ ਤਰਦਾ ਏ,
 ਹਰ ਕੋਤਕ ਉਸਦੈ ਰੀਤ ਬਿਨਾਂ,
 ਨਹੀਂ ਸਰਦਾ ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨਾਂ।

ਵਿਗੜੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਂਦਾ ਏ,
 ਏਸੇ ਲਈ ਹਰ ਥਾਂ ਜਾਂਦਾ ਏ,
 ਰੁੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਮਨਾਂਦਾ ਏ,
 ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੌਰੀ ਨੀਤ ਬਿਨਾਂ,
 ਨਹੀਂ ਸਰਦਾ ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨਾਂ।

ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾਨ ਦਵੇ,
 ਬਖਸ਼ਸ਼ ਕਰਦੈ ਜੋ ਸਰਨ ਪਵੇ,
 ਹਰ ਡੋਲਦੇ ਤਾਈਂ ਥਾਮ ਲਵੇ,
 ਕਰੇ ਕੋਣ ਇਹ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਬਿਨਾਂ,
 ਨਹੀਂ ਸਰਦਾ ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨਾਂ।

ਉਜੱਲ ਦੀਦਾਰ ਜੋ ਵੀ ਪਾਵੇ,
 ਉਹਦੇ ਮੁੱਕ ਜਾਵਨ ਹੋਕੇ ਹਾਵੇ,

ਘਰ ਬੈਠਿਆਂ ਹੀ ਹੱਜ ਹੋ ਜਾਵੇ,
 ਮੱਕੇ ਜਾਂ ਮਦੀਨੇ ਮਸੀਤ ਬਿਨਾਂ,
 ਨਹੀਂ ਸਰਦਾ ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨਾਂ।

ਉਹਦੇ ਇਕ ਅਮਰੀਕ ਸਹਾਰੇ ਨੇ,
 ਸਭ ਕਾਰਜ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨੇ,
 ਕਾਇਆ ਪਲਟੀ ਇਕ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨੇ,
 ਝੱਟ ਲੰਘਦਾ ਨਹੀਂ ਮਨਮੀਤ ਬਿਨਾਂ,
 ਨਹੀਂ ਸਰਦਾ ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਬਿਨਾਂ,
 ਕਿਸ ਕੰਮ ਦੇ ਹਾਂ ਉਹਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਿਨਾਂ।

ਸੱਜਣ ਅਸਾਡੇ

ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਅਸਾਂ ਸੋਹਣੇ, ਸੋਹਣੇ ਲਾਏ ਨੇ,
 ਸੱਜਣ ਅਸਾਡੇ ਪਰ ਵੇਖਣ ਨਾਂ ਆਏ ਨੇ।

ਕੋਨਾਂ ਕੋਨਾਂ ਘਰ ਦਾ ਹੈ ਪੋਚਿਆਂ ਬਹਾਰਿਆ,
 ਬੂਹਾ ਚੰਨਾਂ ਸਾਰਾ ਅਸਾਂ ਮਾਂਜਿਆਂ ਸ਼ਆਰਿਆ,

ਚਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਰੱਜ ਕੇ ਸਜਾਏ ਨੇ,
ਸੱਜਣ ਅਸਾਡੇ.....

ਮਹਿਕ ਨੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਹੈ ਘੇਰਿਆ,
ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਰੰਗ ਚੁਵਾਂ ਪਾਸੇ ਹੈ ਖਲੇਰਿਆ,
ਬੂਹੇ ਅੱਗੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਗਲੀਚੇ ਵੀ ਵਿਛਾਏ ਨੇ।
ਸੱਜਣ ਅਸਾਡੇ.....

ਕਿਸ ਕੰਮ ਸਜੱਣਾ ਬਸੰਤ ਤੇ ਬਹਾਰ ਵੇ,
ਫੁੱਲ ਸਾਨੂੰ ਲਗਦੇ ਨੇ ਨਿਰੇ ਪੁਰੇ ਖਾਰ ਵੇ,
ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਉਕਾ ਹੀ ਸ਼ੰਗਾਰ ਨ ਸੁਹਾਏ ਨੇ,
ਸੱਜਣ ਅਸਾਡੇ.....

ਹੋਵੇਂ ਜੇ ਤੂੰ ਪਾਸ ਪਤਝੜਾਂ ਵੀ ਨੇ ਚੰਗੀਆਂ,
ਹਿਜਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾਨਾਂ ਸੁਲੀ ਉਤੇ ਟੰਗੀਆਂ,
ਸਾਲ ਤੇ ਮਹੀਨੇ ਅਸਾਂ ਮਸਾਂ ਹੀ ਬਿਤਾਏ ਨੇ,
ਸੱਜਣ ਅਸਾਡੇ.....

ਆਓਗੇ ਤੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਘੁੰਡੀਆਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਾਂਗੇ,
ਕੋਲ ਬਹਿ ਕੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਤੁਸਾਂ ਅੱਗੇ ਫੋਲਾਂਗੇ,
ਦੱਸਾਂਗੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਝੱਟ ਅਸਾਂ ਨੇ ਲੰਘਾਏ ਨੇ
ਸੱਜਣ ਅਸਾਡੇ.....

ਕਹੋ ਅਮਰੀਕ ਹੋਂਦ ਹੋਈ ਏ ਉਡੀਕ ਦੀ,
ਬਿਰਹਾ ਚਾ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਜਿੰਦ ਪਈ ਚੀਕ ਦੀ,
ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਢੇਰ ਅਸਾਂ ਝੋਲੀਆਂ ਚਾ ਪਾਏ ਨੇ
ਸੱਜਣ ਅਸਾਡੇ.....

ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਸ਼ਰਫ

ਤੇਰੇ ਪਾਕ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਜਦ ਮੈਂ ਸ਼ਰਫ ਪਿਆਰੇ ਪਾਵਾਂ
ਜੰਨਤ ਵਲ ਨੂੰ ਸਿੱਧੀਆਂ ਹੋਵਨ ਮੇਰੀਆਂ ਡਿੱਗੀਆਂ ਰਾਹਵਾਂ

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਲਿਆਂ ਇਕ ਵਾਰੀ ਜੀਭ ਪਵਿਤਰ ਹੋਵੇ,
ਤੇਰੀ ਇਕ ਮੁਸਕਾਨ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਮੈਲ ਨੂੰ ਧੋਵੇ,

ਤੂੰ ਜਦ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਜ਼ਰ ਮਿਹਰ ਦੀ ਮਾਰੇ,
ਮੇਰੇ ਅਗਲੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਰੇ ਇਕ ਦਮ ਭਾਗ ਸੰਵਾਰੇ।

ਤੇਰੇ ਇਕ ਇਕ ਕਦਮ ਦੇ ਥੱਲੇ ਸੌ ਸੌ ਬਰਕਤ ਲੁੱਕੀ,
ਤੇਰਾ ਨੇਤ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਾਇਆ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਮਨ ਦੀ ਮੁੱਕੀ।

ਤੂੰ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਤੇਰੇ ਚੋਂ, ਫੁੱਲ ਚੰਬੇ ਦੇ ਕਿਰਦੇ,
ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਪਈ ਠਾਰੇ ਤਪ ਤਪ ਸੜਦੇ ਹਿਰਦੇ।

ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨ ਪਿਆਂ ਨੂੰ ਉਕਾ, ਕਮੀ ਨਾਂ ਕੋਈ ਰਹਿੰਦੀ,
ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਨਗਰੀ ਸਾਰੀ, ਹੋ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਬਹਿੰਦੀ।

ਪਾਸ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਦੂਰ ਕਿਤੇ ਉਠ ਜਾਂਦੇ,
ਸੁੱਖ ਸਮਰਿੱਧੀਆਂ ਨੱਚਣ ਵਿਹੜੇ ਮੇਰ ਜਿਓਂ ਪੈਲਾਂ ਪਾਂਦੇ।

ਤੂੰ ਹਰ ਦਰਦ ਅਸਾਡੇ ਤਾਂਈ ਬੱਸ ਅਪਣਾਂ ਕਰ ਜਾਣੇ,
ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਤੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਚਾਦਰ ਲੰਮੀ ਕਰ ਕੇ ਤਾਣੇ।

ਝੱਟ ਬਾਕਾਰ ਬਣਾਂਦੇ ਓ

ਤੁਸੀਂ ਬੇ-ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਝੱਟ ਬਾ-ਕਾਰ ਬਣਾਂਦੇ ਓ,
ਤੁਸੀਂ ਨਿ ਘਰਿਆਂ ਲਈ ਸੋਹਣੇ, ਮਹਿਲ ਪੁਆਂਦੇ ਓ।

ਤੁਸੀਂ ਬੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਕਰੋ ਮੁਰੱਬਿਆਂ ਦਾ,
ਰਹੇ ਨਾ ਲੇਖਾ ਨੌਟਾਂ ਦੇ ਫਿਰ ਬੱਬਿਆਂ ਦਾ।

ਤੁਸੀਂ ਲੜ ਲੱਗਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਸੱਭੇ ਪੂਰਦੇ ਹੋ,
ਤੁਸੀਂ ਝੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਕਾਹਨੂੰ ਝੁਰਦੇ ਹੋ,

ਤੁਸੀਂ ਖਾਲੀ ਝੋਲਾਂ ਨਿਤ-ਨਿਤ ਨੱਕ ਨੱਕ ਭਰਦੇ ਹੋ,
ਤੁਸੀਂ ਲੜ ਲੱਗਿਆਂ ਦੇ ਸੰਕਟ ਸਾਰੇ ਹਰਦੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਵਿਤਕਰੇ ਸੰਕਟ ਸਭ ਦੇ ਦੂਰ ਕਰੋ,
ਤੁਸੀਂ ਸੁਖੀ ਰਹਿਣ ਲਈ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰੋ।

ਤੁਸੀਂ ਚੋਰਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਵੀ ਚੋਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋ,
ਤੁਸੀਂ ਠੱਗਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਠੱਗ ਧਰਦੇ ਹੋ,

ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਜਹੀ ਗੁਨਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਖਸ਼ ਦਿਓ,
ਜਨਮਾਂ ਦਿਆਂ ਕੁਰਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਖਸ਼ ਦਿਓ,

ਤੁਸੀਂ ਸਾਗਰ ਦੇ ਵਿਚ ਡੁੱਬਦੇ ਦੀ ਕਸ਼ਤੀ ਬਣਦੇ ਹੋ,
ਤੁਸੀਂ ਹਾੜ ਦੀ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਚਾਦਰ ਬਣ ਕੇ ਤਣਦੇ ਹੋ,

ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਧਨ ਨੂੰ ਧਨਵਾਨ ਪੱਲਾਂ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹੋ,
ਤੁਸੀਂ ਮਾੜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਤਾਜ ਰਾਜਦਾ ਧਰਦੇ ਹੋ,

ਤੁਸੀਂ ਬੇ ਪਤਿਆਂ ਦੀ ਪਤ ਰਖਦੇ ਹੋ ਹਰ ਹਾਲੇ,
ਤੁਸੀਂ ਦਿਲ ਜਲਿਆਂ ਦੇ ਸਹਿਲਾਂਦੇ ਹੋ ਸਭ ਛਾਲੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੇ ਓਟੇ ਨੂੰ ਓਟ ਸਦੀਵੀ ਦੇਂਦੇ ਹੋ,
ਤੁਸੀਂ ਲਾਜ ਸਭਸ ਦੀ ਦਰੋਪਦ ਵਾਂਗ ਰਖੇਂਦੇ ਹੋ,

ਤੁਸੀਂ ਕੋਝਾਂ ਉਤੇ ਸੋਝ ਦੇ ਪਰਦੇ ਪਾਂਦੇ ਹੋ,
ਤੁਸੀਂ ਬੇ ਸਮਝਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਬਿਠਾ ਸਮਝਾਂਦੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਦਰਦ ਮੰਦਾਂ ਦਾ ਦਰਦ ਹਮੇਸ਼ ਵੰਡਾਂਦੇ ਹੋ,
ਤੁਸੀਂ ਬੇ-ਅਕਲਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ-ਅਕਲ ਸਿਖਾਂਦੇ ਹੋ,

ਤੁਸੀਂ ਗੁੰਗਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਗੀਤਾ-ਗਿਆਨ ਦੁਆਂਦੇ ਹੋ,
ਤੁਸੀਂ ਬੇ ਆਸਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਆਸ ਬੁਠਾਂਦੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਬਖਸ਼ੋ ਤਾਣ ਹਮੇਸ਼ ਅਤੀ ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਨੂੰ,
ਤੁਸੀਂ ਦੇਂਦੇ ਸਦ ਸਨਮਾਨ ਹੋ ਅਤੀ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਨੂੰ।

ਤੁਸੀਂ ਧੀਰਜ ਦੇਵੋ ਕੋਲ ਬਹਾ ਬੇ ਧੀਰਾਂ ਨੂੰ,
ਤੁਸੀਂ ਦਰਸ਼ਣ ਦੇ ਕੇ ਤੋੜੋ ਜਮ ਜੰਜੀਰਾਂ ਨੂੰ।

ਤੁਸੀਂ ਜੱਦ ਅਮਰੀਕ ਜਿਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਲ ਬਿਠਾਂਦੇ ਹੋ,
ਤੁਸੀਂ ਔਗੁਣ ਭੁੱਲ ਕੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਂਗ ਸਜਾਂਦੇ ਹੋ।

ਬਖਸ਼ੋ ਬਖਸ਼ੋ ਬਖਸ਼ਨ ਹਾਰੇ

ਬਖਸ਼ੋ ਬਖਸ਼ੋ ਬਖਸ਼ਨ ਹਾਰੇ, ਫਿਰ ਫਿਰ ਆਇਆ ਦੁਆਰ ਤਿਹਾਰੇ।

ਇਹ ਦਰ ਛੱਡ ਦੱਸ ਕਿਸ ਦਰ ਜਾਵਾਂ, ਕਿੱਥੋਂ ਮਨ ਦੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਵਾਂ,
ਚਰਨੀ ਲਾ ਲਓ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ, ਬਖਸ਼ੋ ਬਖਸ਼ੋ।

ਤੇਰੀ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਨੀ, ਕੌਣ ਹੈ ਤੇਰਾ ਜਗ ਵਿੱਚ ਸਾਨੀ,
ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ ਦੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ, ਬਖਸ਼ੋ ਬਖਸ਼ੋ।

ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਿਨ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕੋਈ ਜੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ,
ਦਰ ਤੇਰੇ ਦੇ ਮਾਂਗਤ ਸਾਰੇ, ਬਖਸ਼ੋ ਬਖਸ਼ੋ।

ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਹੱਥ ਹੈ ਤੇਰਾ, ਉਸਦਾ ਬਣੇ ਨਸੀਬ ਚੰਗੇਰਾ,
ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਉਹ ਕੱਦੇ ਹਾ ਹਾਰੇ, ਬਖਸ਼ੋ ਬਖਸ਼ੋ।

ਸਭ ਸੁਖ ਦੇਵੇਂ ਹਰ ਦੁੱਖ ਟਾਲੇਂ, ਸਭ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸਭਾਲੇਂ,
ਤੇਰੇ ਕੌਤਕ ਜਗ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ, ਬਖਸ਼ੋ ਬਖਸ਼ੋ।

ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਾਂ ਚਾਹਵਾਂ, ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ ਮਾਣਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਛਾਵਾਂ,
ਜੀਂਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਹਾਰੇ, ਬਖਸ਼ੋ ਬਖਸ਼ੋ।

ਇਸ ਦਰ ਤੋਂ ਨਾਂ ਧੱਕਾ ਦੇਣਾਂ, ਆਸਰਾ ਅਪਣਾਂ ਧੱਕਾ ਦੇਣਾ,
ਚੁਲ ਜਾਣੈ ਅਮਰੀਕ ਵਿਚਾਰੇ, ਬਖਸ਼ੋ ਬਖਸ਼ੋ।

ਗਜ਼ਲ

ਦਿਲ ਸਾਡਾ ਏ ਸੱਜਣਾ ਪਾਸ, ਘਰੇ ਹੰਢਾਈਏ ਹਾਂ ਬਨਬਾਸ।
ਬਰ ਹਰ ਕੰਬ ਰਹੇ ਇਸ਼ਸਾਨ ਨੂੰ, ਕੌਣ ਦਵੇ ਧੀਰਜ ਧਰਵਾਸ।

ਯਾਦ ਸੱਜਣ ਦੀ ਬਿਨ ਜੋ ਬੀਤਣ, ਅਰਬ ਹੀਣ ਉਹ ਜਾਣ-ਸੁਆਸ।
ਨਜ਼ਰ ਮਿਹਰ ਦੀ ਨਾਲ ਜੋ ਤਕਿਆ, ਹੋਇਆ ਖਤਮ ਵਿਰੋਧ-ਭਾਸ।

ਪਾਸ ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਬੈਠਿਆਂ ਮੈਨੂੰ, ਜੰਨਤ ਦਾ ਹੁੰਦੈ ਅਹਿਸਾਸ,
ਮੇਰੇ ਜਿਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਇਕ ਪਲ ਦੇ ਵਿਚ ਆਮੋ ਖਾਸ।

ਦਿਲ ਇੱਕੋ ਜੋ ਅਰਪਨ ਕੀਤਾ, ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਸਾਡੇ ਪਾਸ,
ਮਿਲਿਆਂ ਮੁੱਕੀ ਸਾਰੀ ਦੁਬਿਧਾ, ਹਰ ਸੰਕਟ ਦਾ ਹੋਇਆ ਨਾਸ।

ਫੁੱਲ ਗੁਲਾਬ ਹੈਂ ਤੂੰ

ਬਾਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਖਿਤਿਆ ਫੁਲ ਗੁਲਾਬ ਹੈਂ ਤੂੰ,
ਮਹਿਕਾਂ ਵੰਡਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਬਿਨਾਂ ਹਿਸਾਬ ਹੈਂ ਤੂੰ।

ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੱਖਿਆਂ ਹੋਰ ਨਾਂ ਕੋਈ ਸੁਆਦ ਰਹੇ,
ਇਕ ਐਸਾ ਹੀ ਦਾਣਾਂ ਲਾਲ ਓਨਾਬ ਹੈਂ ਤੂੰ।

ਦਾਇਮੀ ਰਹੇ ਬਹਾਰ ਨ ਪਤਝੜ ਆਉਂਦੀ ਏ,
ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਖੇਡਿਆਂ ਭਰਿਆ ਦੇਸ ਪੰਜਾਬ ਹੈਂ ਤੂੰ।

ਜਿਸ ਦੇ ਤੱਕਿਆਂ ਠੰਢ ਸੀਨੇ ਵਿਚ ਰੱਚਦੀ ਹੈਂ,
ਚੌਧਵੀਂ ਰਾਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਿਵੇਂ ਮਹਿਤਾਬ ਹੈਂ ਤੂੰ।

ਹਸਰ ਤੀਕ ਵੀ ਆਓਣਾਂ ਕਦੇ ਜਵਾਲ ਨਹੀਂ,
ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਇਕ ਅੱਬਦੀ ਹੁਸਨ ਸ਼ਬਾਬ ਹੈਂ ਤੂੰ।

ਮਧਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਬੱਸ ਜਿਸਦੀ ਤਾਬੀਰ ਬਣੇ,
ਵਿਚ ਜਵਾਨੀ ਆਇਆ ਐਸਾ ਖਾਬ ਹੈਂ ਤੂੰ।

ਜੋ ਪੀਂਦੈ, ਉਹ ਮਸਤ ਹੋ ਹਰਦਮ ਨੱਚਦਾ ਏ,
ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਪਿਲਾਂਦਾ ਨਿੱਤ ਸ਼ਰਾਬ ਹੈ ਤੂੰ।

ਨੇਤ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਵਰਗ ਦਾ ਝੋਲਾ ਪੈਂਦਾ ਏ,
ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਜਾਪੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਸੈਲਾਬ ਹੈ ਤੂੰ।

ਕੀਹ ਤਸਬੀਹ ਮੈਂ ਦੇਵਾਂ ਤੇਰਿਆ ਬੋਲਾਂ ਦੀ,
ਸ਼ਹਿਨਾਈ, ਸੰਤੂਰ, ਸਰੋਦ ਰਬਾਬ ਹੈ ਤੂੰ।

ਤੂੰ ਤੇ ਮੈਂ

ਤੂੰ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਮਛਲੀ ਜੇਹਾ ਬਿਨ ਸਾਗਰ ਕਿੰਜ ਜੀਵਾਂ,
ਸਾਗਰ ਵਿਚਲੇ ਤੂਫਾਨਾਂ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਸੁਰਖਿਤ ਬੀਵਾਂ।

ਤੂੰ ਗਲਸ਼ਨ ਮੈਂ ਬੁਲਬੁਲ ਬਣਕੇ, ਇਸ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹਵਾਂ,
ਪਰ ਸਈਅ ਦਾ ਦੀ ਫਾਹੀ ਤੋਂ, ਆਪਾ ਕਿਵੇਂ ਬਚਾਵਾਂ।

ਤੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਪੰਛੀ ਬਣ ਕੇ ਉਡਣਾ ਚਾਹਾਂ ਉੱਚਾ,
ਪਰ ਨਫਰਤ ਦੇ ਧੂਂਏ ਮੱਲਆ ਅੱਜ ਮਾਹੌਲ ਸਮੁਚਾ।

ਤੂੰ ਫੁੱਲ ਹੈਂ ਇਕ ਮਹਿਕਾ ਭਰਿਆ, ਪਰ ਕੰਡਿਆਂ ਵਿਚ ਘਿਰਿਆ,
ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਨਾਂ ਮਿਲਿਆ ਕੋਈ, ਥਾਂ ਥਾਂ ਘੁੰਮਿਆ ਫਿਰਿਆ।

ਤੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸੋਮਾਂ ਹੈਂ ਪਰ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਚੁਫੇਰੇ,
ਪਹਿਰੇ ਭੌੜ ਕੇ ਸਾਰੇ ਕੀਕਰ, ਆਪਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨੇੜੇ।

ਤੂੰ ਦਰਪਣ ਹੈਂ ਜਿਸ ਚੋਂ ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ,
ਪਰ ਤੈਥੋਂ ਕਿਉਂ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਦੂਰ ਹੀ ਰੱਖਣਾਂ ਚਾਹਵੇ।

ਤੂੰ ਸਰਘੀ ਦਾ ਤਾਰਾ ਹੈਂ ਜੋ ਜੀਵਨ ਦੀ ਲੋਅ ਦੇਂਦਾ,
ਧੂੜ ਉਡਾ ਕੇ ਕੋਈ ਮੇਰੀਆਂ ਅਖੀਆਂ ਬੰਦ ਕਰੇਂਦਾ।

ਤੂੰ ਮਾਸੂਕ ਅਜੇਹਾ ਹੈਂ ਜੋ ਘਿਰਿਆ ਵਿਚ ਰਕੀਬਾਂ,
ਤਾਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਰੋਗ ਦਾ ਦਾਰੂ ਲੱਭਿਆ ਨਹੀਂ ਤਬੀਬਾਂ।

ਤੂੰ ਸਾਵਨ ਦੀ ਕਾਲੀ ਘਟ ਹੈਂ, ਵੱਸੋਂ ਜਗਤ ਵਸਾਵੇਂ,
ਪਰ ਮਾਰੂ ਥਲ ਸਮਝ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਬਿਨ ਵੱਸਿਆਂ ਲੰਘ ਜਾਵੇਂ।

ਤੂੰ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਸੁਨਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਦ ਵੀ ਫਿੱਕਾ ਲੱਗਦਾ,
ਤੇਰੇ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਹਰਦਮ ਮਿੱਠਤ ਦਾ ਮੀਂਹ ਵੱਸਦਾ।

ਤੂੰ ਉਸਤਤ ਜਾਂ ਸਿਫਤੋਂ ਉਚੈਂ ਮੈਂ ਨੀਵੇਂ ਤੇ ਨੀਵਾਂ,
ਬਾਹੋਂ ਪਕੜ ਉਠਾਲੇਂ ਜੋਕਰ, ਨੀਵਿਓਂ ਉਚੈਂ ਬੀਵਾਂ।

ਤੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾਹੀਂ, ਮਾਨ ਕਰਾਂ ਦਸ ਕਾਹਦਾ,
ਨਿਰਮਾਣਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨ ਬਖਸ਼ਣਾਂ, ਇਹ ਤੇਰਾ ਹੈ ਵਾਹਦਾ।

ਤੂੰ ਗੁਣ-ਨਿਧ ਪਰ ਮੈਂ ਗੁਣਹੀਣਾਂ, ਫੇਰ ਵੀ ਫੜ ਲੜ ਲਾਵੇਂ,
ਇਕ ਨਜ਼ਰੇ ਹਰ ਆਓਗੁਣ ਉਤੇ, ਸੰਘਣਾਂ ਪਰਦਾ ਪਾਵੇਂ।

ਤੂੰ ਹੈਂ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੋਤੀ ਚੰਸ ਚੁਗੇਂਦੇ,
ਪਰ ਕੁਝ ਬਗਲੇ ਏਥੇ ਵੀ ਜੋ ਡੱਡਾਂ ਮੱਛ ਢੂਢੇਂਦੇ।

ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਤੇ ਉਹਹੀ ਹੈਂ, ਜੋ ਬੁਲ੍ਹੇ ਸ਼ਾਹ ਇਨਾਇਤ,
ਮੇਰੇ ਜਿਹਾਂ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਤੇ ਜੋ ਕਰਦਾ ਰਹੇਂ ਖੈਰਾਇਤ।

ਉਚੀ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨ

ਧਰਤੀਓਂ ਉਚਾ ਜਿਓਂ ਅਸਮਾਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਉਚੀ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨ।
ਦਿਲ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ ਚੋਂ ਨਿਕਲੀ, ਸੱਜਣਾਂ ਇੱਕ ਸੁਰੀਲੀ ਤਾਨ।

ਵੇਦਨ ਦਿਲ ਦੀ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ, ਕੀਤੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨੇ ਕਲਿਆਨ।
ਬਿਰਹਾ ਤਤਪ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਇਨਸਾਨ ਉਹ ਹੈ ਹੈਵਾਨ।

ਜ਼ਿਕਰੇ ਯਾਰ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਮਹਿਫਲ, ਮਹਿਫਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਰੋਗਿਸਤਾਨ।
ਹਾਤ ਚ' ਸੁਖ ਸੁਨੇਹਾ ਘੱਲਿਆ ਠੰਢ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿਓਂ ਵਰਦਾਨ।
ਸਫਲ ਨਿਗੂਣੀ ਜਿੰਦਗੀ ਹੋਈ, ਹੋਈ ਸੱਜਣਾਂ ਤੋਂ ਕੁਰਬਾਨ।

ਮਨ ਵਿਚ ਵੱਸਿਆ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਜਿਏ ਮਨ ਵਿਚ ਵੱਸਿਆ,
ਦੁੱਖ ਉਹਦਾ ਸਾਰਾ ਖੰਭ ਲਾਕੇ ਨੱਸਿਆ।

ਨਜ਼ਰ ਜਾਂ ਹੋਈ ਉਹਦੀ ਕਿਸੇ ਤੇ ਸਵੱਲੀ ਏ,
ਸੁਖ ਸਾਰੇ ਜਗ ਦੇ ਦਲੀਜ ਆਣ ਮਲੀ ਏ,
ਜੀਵਨ ਦਾ ਰਹੀ ਉਕਾ ਕੋਈ ਨ ਸਮੱਸਿਆ।

ਕੌਣ ਕਹੇ ਰੱਬ ਨਹੀਂ ਧਰਤੀ ਤੇ ਵੱਸਦਾ,
ਆਓ! ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਹਾਂ ਦੱਸਦਾ,
ਜਿੱਥੇ ਜੋ ਵੀ ਗਿਆ ਉਹੀ ਰੋਂਦਾ ਰੋਂਦਾ ਹੋਂਸਿਆ।

ਆਪ ਜਿਹੜੇ ਬੰਦੇ ਦੇ ਉਹ ਮਗਰ ਖਲੋ ਗਿਆ,
ਉਹਦਾ ਹਰ ਕਾਰਜ ਹੈ ਸਿੱਧ ਜਾਣੇ ਹੋ ਗਿਆ,
ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਸੀਬਤ ਚ' ਕਦੇ ਨ ਉਹ ਫੱਸਿਆ।

ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਛੋਹ ਜਿਹੜੀ ਧਰਤੀ ਨੇ ਪਾਈ ਏ,
ਏਈ ਏ ਸੁਹਾਵੀ ਰਹੀ ਕਸਰ ਨਾਂ ਕਾਈ ਏ,
ਨੂੰਰੇ ਕੋਠੇ ਵਿਚ ਜਿਵੇਂ ਦੀਪ ਕੋਈ ਚੱਸਿਆ।

ਉਹਦੇ ਦਰ ਆਇਆ ਬੰਦਾ ਵੱਡੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਏ,
ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਉਹਦਾ ਆਪ ਰਖਵਾਲਾ ਏ,
ਚਾਨਣਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੀ ਕਾਲੀ ਮੱਸਿਆ।

ਤੂੰ ਵੀ ਅਮਰੀਕ ਉਹਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਝੁਕ ਜਾ,
ਛੱਡ ਕੇ ਜਹਾਨ ਉਹਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾ ਕੇ ਲੁੱਕ ਜਾ,
ਕਈ ਵੇਰ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਹੈ ਭੇਤ ਬਹਿਕੇ ਦੱਸਿਆ।

ਬੇਅੰਤ ਲੀਲਾ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਦੀ ਬੇਅੰਤ ਲੀਲਾ ਏ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹਰੇਕ ਹੀਲਾ ਏ।

ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਦਾ,
ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਹਾੜ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਢਾਲਦਾ,
ਸੰਕਟਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਪੀਲਾ ਏ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ।

ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ ਅਸੀਂ; ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦਾ,
ਪਿਆਰ ਉਹਦਾ ਕੰਢਿਆਂ ਤੋਂ ਰਹੇ ਭੁੱਲਦਾ,
ਸਭ ਦਾ ਨਸੀਬ ਕੀਤਾ ਚਮਕੀਲਾ ਏ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ।

ਨਹੀਂ ਵਖਰੇਵਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਰੱਖਦਾ,
ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝੇ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਪੱਖਦਾ,
ਜੇੜ ਦੇਂਦਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਵੀ ਤੀਲਾ ਤੀਲਾ ਏ। ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ।

ਹੋਵੇ ਜੋ ਨਿਮਾਣਾਂ ਦਰੋਂ ਨਹੀਂ ਮੋੜਦਾ,
ਵੱਡੇ ਅਭਿਮਾਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਨ ਤੋੜਦਾ,
ਢਾਹ ਦੇਂਦਾ ਝਟ ਅਭਿਮਾਨ ਟੀਲਾ ਦੇ। ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ...

ਕੋਲ ਬਹਿਕੇ ਦੁਖੀਆਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਫੋਲਦਾ,
ਆਕੇ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਮਨ ਨਹੀਂ ਡੋਲਦਾ,
ਉਹਦੇ ਨਾਲੋਂ ਨੀਵਾਂ ਇਹ ਆਕਾਸ਼ ਨੀਲਾ ਏ। ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ...

ਪਵੇ ਜਿੱਥੇ ਭੀੜ ਓਥੇ ਝੱਟ ਪੁੱਜਦਾ,
ਉਹਨੂੰ ਇਹਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਝਦਾ,
ਇਹਨਾਂ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਬੜਾ ਫੁਰਤੀਲਾ ਏ। ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ...

ਜਾਵਾਂ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ

ਤੈਥੋਂ ਜਾਵਾਂ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਪਿਆਰਿਆ,
ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਰਮ ਅਪਾਰ ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਪਿਆਰਿਆ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੀ ਔਖ ਦਾ ਤਾਰਾ, ਮਾਤ ਭੁਪਿੰਦਰ ਦਾ ਦੁਲਾਰਾ,
ਸਾਰੇ ਜੱਗ ਦਾ ਪਾਲਣਹਾਰਾ, ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਪਿਆਰਿਆ।

ਸਾਰੇ ਪੰਥ ਦੀ ਕਾਇਆ ਪਲਟੀ ਉਲਝਨ ਹਰ ਸੰਗਤ ਦੀ ਸਲਟੀ,
ਕੀਤੀ ਸਭ ਤੇ ਮਿਹਰ ਅਪਾਰ, ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਪਿਆਰਿਆ।

ਜਗ ਸਾਰੇ ਤੇ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ, ਸਭ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਰਸਤੇ ਪਾਇਆ,
ਸਭ ਨੂੰ ਜਿਤਿਆ ਨਾਲ ਪਿਆਰ, ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਪਿਆਰਿਆ।

ਉਸ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਚਾਹ ਹੈ ਇੱਕੋ, ਸਾਰੇ ਸੁਖੀ ਵੱਸੇ ਭਈ ਸਿੱਖੇ,
ਹਰ, ਬਾ ਲਾਈ ਮੌਜ ਬਹਾਰ, ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਪਿਆਰਿਆ।

ਹਰ ਦਮ ਰਸਨਾ ਚੋਂ ਰਸ ਚੋਵੇ, ਆਖੇ ਦੁਖੀ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਵੇ,
ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੁਖੀ ਪੁਕਾਰ, ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਪਿਆਰਿਆ।

ਉਸ ਦੀ ਜਗ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨ ਨਿਰਾਲੀ, ਸਭ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਹੈ ਉਹ ਵਾਲੀ,
ਸਾਡੀ ਹੈ ਸੋਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਪਿਆਰਿਆ।

ਜਿਸਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਿਹਰ ਦੀ ਕਰਦਾ, ਦੁਖੜੇ ਅਗਲੇ ਪਿਛਲੇ ਹਰਦਾ,
ਦੇਵੇ ਛੁੱਬਿਆ ਬੇੜਾ ਤਾਰਾ, ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਪਿਆਰਿਆ।

ਜੱਗ ਤੋਂ ਨਿਆਰਿਆ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਾਰੇ ਜੱਗ ਤੋਂ ਨਿਆਰਿਆ,
ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਪਿਆਰਿਆ।

ਹਲਤ ਪਲਤ ਸਾਡੀ ਤੂੰ ਹੀ ਤੇ ਸੁਆਰੀ ਏ,
ਬੇਤੀ ਸਾਡੀ ਭਵ ਜਲੋਂ ਪਾਰ ਉਤਾਰੀ ਏ,
ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਦਾਤਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਣਜਾਰਿਆ।

ਆਪਣੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਪਰਦੇ ਹੈਂ ਢੱਕਦਾ,
ਐਸੇ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਉੱਕਾ ਨਹੀਂ ਥੱਕਦਾ,
ਸਭ ਦਾ ਨਸੀਬਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ਸੁਆਰਿਆ।

ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਤੂੰ ਹੀ ਰਖਵਾਲਾ ਏਂ,
ਗੋਪੀਆਂ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਗੋਕਲ ਗਵਾਲਾ ਏਂ,
ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਨੁਰਿਆਂ ਚਾ ਚਾਨਣ ਮੁਨਾਰਿਆ।

ਜਿਉਦੀ ਫੜੇਂ ਬਾਂਹ ਉਹਦੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ,
ਓਸੇ ਬਾਂਹ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹਨੂੰ ਨਰਕਾਂ ਚੋਂ ਕੱਢਦਾ,
ਏਸੇ ਤਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ, ਹੈ ਉਭਾਰਿਆ।

ਕਹੇ ਅਮਰੀਕ ਉਹਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਾਨੀਏ,
ਕਰਦਾ ਉਹ ਸੰਗਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਮਿਹਰਬਾਨੀਏ,
ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰੇ ਉਸ ਡੁੱਬਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਿਆ।

ਹੱਦ ਹੋ ਗਈ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਵਾਲੀ ਹੱਦ ਹੋ ਗਈ,
ਸਾਰੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਗਈ।

ਜੇਕਰ ਵੀ ਇਸ ਕੀਤੈ ਦੱਸੋ ਕਿਸ ਕੀਤਾ ਏ,
ਸੰਗਤਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਡੀਕਾਂ ਲਾ ਕੇ ਪੀਤਾ ਏ,
ਮਿਹਰ ਉਹਦੀ ਵੱਡੇ ਸਾਰੇ ਕੱਦ ਹੋ ਗਈ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਵਾਲੀ।

ਕੀਤੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਉਹਦੇ ਕੌਣ ਗਿਣੇਗਾ,
ਸਾਗਰ ਪਹਾੜ ਕੌਣ ਤੋਲੇ ਮਿਣੇਗਾ,
ਗਿਣਤੀ ਤੇ ਮਿਣਤੀ ਦੀ ਰੱਦ ਹੋ ਗਈ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਵਾਲੀ।

ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਭੁੱਖ ਜੜੋਂ ਪੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਏ,
ਸਾਰੀ ਹੀ ਗਰੀਬੀ ਪਰਾਂ ਸੁਟ ਦਿੱਤੀ ਏ,
ਜ਼ਹਿਮਤਾਂ ਦੀ ਬੇੜੀ ਹੀ ਉਲੱਟ ਹੋ ਗਈ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਵਾਲੀ।

ਸੁਖ ਸੁਮਰਿਧੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਦਾਸੀਆਂ,
ਪਾਸ ਆਇਆਂ ਦੀਆਂ ਕੱਟੀਆਂ ਚੁਰਾਸੀਆਂ,
ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਦਾਤ ਕੋਲ ਸੱਦ ਹੋ ਗਈ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਵਾਲੀ।

ਜੀਵਨ ਸੁਖਾਲਾ ਕੀਤਾ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ,
ਹੋਇਆ ਏ ਇਲਾਜ ਰਾਹੇ ਆਈਆਂ ਰੋਕਾਂ ਦਾ,
ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਮੋਢਿਆਂ ਤੇ ਲੱਦ ਹੋ ਗਈ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਵਾਲੀ।

ਡਿੱਗਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਕੇ ਉਠਾਲਿਆ,
ਰੁਲੇ ਹੋਇਆਂ ਤਾਈਂ ਰਾਜ ਤੇ ਬਹਾਲਿਆ,
ਏਹੀ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਚੌਥੀ ਜੱਦ ਹੋ ਗਈ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਵਾਲੀ।

ਜਿਦੇ ਵੱਲ ਹੋ ਗਿਆ

ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਜਿਦੇ ਵੱਲ ਹੋ ਗਿਆ,
ਆਉਣਾਂ ਉਹਦਾ ਜੱਗ ਤੇ ਸੱਫਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਨੂਰੇ-ਨੂਰ ਵੇਖੋ ਹੋਇਆ ਸੀਨਾ ਓਸ ਦਾ,
ਸੁਖੀ ਹੋਇਆ ਸਾਲ ਤੇ ਮਹੀਨਾ ਓਸ ਦਾ,
ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਤੂਫਾਨ ਉਕਾ ਨੂਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਜਿਦੇ...

ਜਿਉਦੀ ਕੰਡ ਪਿਛੇ ਓਸ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ,
ਅੱਗੇ-ਪਿਛੇ ਵਾਲੇ ਖੌਫ ਹੋਏ ਵੱਖ-ਆ,
ਡੋਲਿਆ ਨਾਂ ਮਨ ਜੋ, ਸੰਭਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਜਿਦੇ...

ਓਟ ਜਿੰਨੇ ਲਈ ਜਗਜੀਤ ਮਾਹੀ ਦੀ,
ਕੁੰਜੀ ਉਹਨੂੰ ਮਿਲ ਗਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ,
ਸਾਰਾ ਹੀ ਸਵਾਲ ਉਹਦਾ ਹੱਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਜਿਦੇ...

ਨੂੰਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਚੰਨ ਚਾਨਣਾਂ,
ਉਹਦੇ ਲੜ ਲੱਗ ਅਸਾਂ ਸੁੱਖ ਮਾਨਣਾਂ,
ਸੁਖੀ ਸਾਡਾ ਹਰ ਇਕ ਪੱਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਜਿਦੇ....

ਉਹਦੇ ਦਰ ਆਇਆ ਦੁੱਖ ਕੋਈ ਰਹੇ ਨਾਂ,
ਮੱਥੇ ਹੱਥ ਰਖ ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਬਹੇ ਨਾਂ,
ਛੁੱਟਿਆ ਨਸੀਬ ਉਹਦਾ ਵੱਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਜਿਦੇ.....

ਵਿਹੜਿਆਂ ਚੋਂ ਦੁੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਕੂੜਾ ਹੁੰਝਦਾ,
ਪੱਲੇ ਨਾਲ ਦੁਖੀਆਂ ਦੇ ਹੰਝੂ ਪੁੰਝਦਾ,
ਕਿਹੜਾ ਏ ਜੋ ਦੂਰਨਹੀ ਸੱਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਜਿਦੇ.....

ਅੰਦਰੋਂ ਜੋ ਕਦਮਾਂ ਤੇ ਝੁਕ ਜਾਂਦਾ ਏ,
ਉਹਦਾ ਸਾਰਾ ਫਿਕਰ ਹੀ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਏ,
ਗਮਾਂ ਦਾ ਪਹਾੜ ਜਾਣੇ ਢੱਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਜਿੰਦੇ.....

ਕੀਤਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ

ਕੀਤਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ,
ਦਿੱਤਾ ਡਿੱਗਿਆਂ ਨੂੰ ਪਕੜ ਸਹਾਰਾ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ।

ਜਿੰਦ੍ਹੇ ਉਤੇ ਕੀਤੀ ਉਸ ਵਰਖਾ ਹੈ ਮਿਹਰ ਦੀ,
ਉਹਦੀ ਤਕਦੀਰ ਮੁਖ ਚੰਗੇ ਪਾਸੇ ਫੇਰ ਦੀ,
ਦਿੱਤਾ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਖਸਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ,
ਕੀਤਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ।

ਅਪਣਿਆਂ ਸੇਵਕਾਂ ਤੇ ਹਥੀਂ ਛਾਵਾਂ ਰੱਖਦਾ,
ਤਰ ਗਿਆ ਜਿਹੜਾ ਜਾਣੇ ਹੋਇਆਂ ਉਹਦੇ ਪੱਖ ਦਾ,
ਦੁੱਖਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਕੀਤਾ ਏ ਕਫ਼ਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ,
ਕੀਤਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ।
ਚਾਹੁੰਦਾ ਏ ਉਹ ਕੋਈ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇ ਹੀ ਨਾ ਜੱਗ ਤੇ,

ਸੁਖੀ-ਸਾਰੇ ਹੋਣ ਕੋਈ ਰੋਵੇ ਹੀ ਨਾ ਜੋਗ ਤੇ,
ਸੋਖਾ ਬੜਾ ਹੀ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ,
ਕੀਤਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ।

ਭੁੱਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਾਹ ਸਿੱਧਾ ਦੱਸਦਾ,
ਦਰ ਤੇ ਜੋ ਆਇਆ ਪਾਪ ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਨੱਸਦਾ,
ਕੀਤਾ ਨੂੰਰਿਆਂ ਨੂੰ ਚਾਨਣ ਮੁਨਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ,
ਕੀਤਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ।

ਤੂੰ ਵੀ ਅਮਰੀਕ ਉਹਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਝੁਕ ਜਾ,
ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਜਾਣੋ ਹੁਣ ਵਾਸਤਾ ਈ ਰੁਕ ਜਾ,
ਕੀਤਾ ਏਸ ਪਾਸੇ ਤੈਨੂੰ ਹੈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ,
ਕੀਤਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ।

ਗੀਤ ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਦੇ

ਗੀਤ ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਦੇ ਗਾਂਦਾ ਰਹਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ,
ਹਰ ਗੁਨਾਹ ਅਪਣਾਂ ਮੈਂ ਬਖਸ਼ਾਦਾਂ ਰਹਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ।

ਉਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਮੇਰੀ ਬੀਤ ਜਾਏ ਜ਼ਿੰਦਗੀ,
ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਝਾਤ ਨਾਂ ਪਾਂਦਾ ਰਹਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ।

ਮਿਹਰ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਤੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ
ਤਾਰੀਆਂ ਸਾਗਰ ਦੇ ਵਿਚ ਲਾਂਦਾ ਰਹਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ।

ਇਕ ਨਿਗਾਹ ਉਸਦੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੋਣੀਆਂ ਨੂੰ ਟਾਲਦੇ,
ਉਸ ਦੀ ਅਜ਼ਮਤ ਸਭ ਨੂੰ ਦਰਸਾਂਦਾ ਰਹਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ।

ਹਰ ਕਦਰਮ ਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰਹਿੰਦੀਆਂ,
ਪੂਰੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਮੈਂ ਕਰਵਾਂਦਾ ਰਹਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ।

ਇਕ ਝਲਕ ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕਰ ਦਵੇ,
ਹਰ ਵਡਿੱਤਣ ਉਸ ਦੀ ਵਡਿਆਂਦਾ ਰਹਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ।

ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਕੋਈ ਵੀ ਦਿਸਦਾ ਨਹੀਂ,
ਖਾਹਮਖਾਹ ਕੁਝ ਕਹਿ ਕੇ ਪਛਤਾਂਦਾ ਰਹਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ।

ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪੁਰ-ਨੂਰ ਵਿੱਥਾਂ ਖੁੰਜਿਆਂ ਨੂੰ ਓਸ ਨੇ,
ਮੈਂ ਵੀ ਅਪਣਾ ਆਪ ਰੁਸ਼ਨਾਂਦਾ ਰਹਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ।

ਸਰਵ-ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ ਉਹ ਕਹਿ ਦਿਓ ਅਮਰੀਕ ਨੂੰ,
ਨਾਂ ਭੁਲੇਖਾ ਹੋਰ ਹੁਣ ਖਾਂਦਾ ਰਹਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ।

ਮਾਸਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ

ਨਵਾਂ ਲਾਲੇਪੁਰ, ਐਲਨਾਂਬਾਦ